

skal tilbage til et job, man har noget, man skal have til at hænge sammen i sin dagligdag.

Så derfor er vi positivt indstillet over for forslaget, der giver denne her øgede handlefrihed.

Villy Søvnald (SF):

Indimellem kan man med meget stor fordel dykke tilbage i historien og se, hvad folk engang mente, og se, om standpunkterne har forandret sig. Fordelen er jo, hvis man oven i købet diskuterer præcis det samme emne, for så kan man diskutere det med meget stor præcision.

Jeg nåede at sige under de korte bemærkninger, at sidste gang, Folketinget diskuterede satsene for forældrebetalingen, var i forbindelse med et forslag fremsat den 3. maj 1991, og dengang sænkede et flertal rundt om den daværende borgerlige regering som bekendt satsene fra de 35 pct. til 30 pct.

Man kan blive endnu mere inspireret, hvis man derefter går ned og læser debatten fra dengang. Der var virkelig stærke børnepolitiske indlæg om nødvendigheden af at komme børnefamilierne økonomisk til undsætning. Jeg havde det selv sådan, at jeg syntes, det var så stærke indlæg, at man næsten kunne tro, ordførerne mente det, de sagde.

F.eks. sagde den daværende socialdemokratiske ordfører Jytte Hilden: »Vi fortsætter kampen for en yderligere nedsættelse til de 30 pct.« Ganske stærke ord lige efter 1. maj. Men det er klart, at så bliver man endnu mere inspireret, når man læser i bemærkningerne og ser ikke alene 30 pct., men en sænkning til 25 pct. og ser, at mange af dem, der på det tidspunkt var med, stadig væk betræder fremmelige poster i Folketing og regering. Det var Jytte Hilden, det var Mogens Lykketoft, det var Jes Lunde osv. Det er klart, at når man oplever det, så kan man i sine allermost triste øjeblikke komme til at tro, at den socialdemokratiske takstpolitik er ét, når partiet er i opposition, og det stik modsatte, når det er i regering. Det ville jo ikke være rart; det ville oven i købet være sølle.

Der peges i øvrigt på en anden begrundelse dengang, som stadig har gyldighed, nemlig at takststigningerne har været langt større end prisudviklingen. Det forhold er i dag fuldstændig parallelt. En opgørelse fra Bureau 2000 viser, at taksterne fra 1998 til 1999 er steget med 5,9 pct. i en periode, hvor prisudviklingen generelt er steget med 1,8 pct., og det vel at mærke inden den her aftale får betydning, inden loftet hæves.

Forslaget her er i lodret modstrid med servicelovens børnepolitiske målsætninger; det er i åbenlys strid med de børnepolitiske målsætninger, der har været bærende i 90'erne, og det er med FOA's ord stik imod den politik om at lette børnefamiliernes vilkår. Undskyldningen er så, at man får noget for pengene, nemlig en pasningsgaranti, og lovforslaget indeholder en bemyndigelse, hvorefter socialministeren fastsætter nærmere regler om pasningsgarantien, herunder om frister for anvisning af pladser samt en særlig forhøjet forældrebetaling.

Det, der er åbenbart, er, at KL har et ønske om det, KL kalder fleksibilitet. Det betyder, at man vil undgå stramme, bindende regler, og man har fået medhold; i forhold til det første udspil er det som bekendt allerede blødt op. Jeg tror, det bliver blødt op flere gange.

Jeg synes også, det må give anledning til overvejelse, hvis nu der kom en regering, der havde en anden politisk farve. Er det klogt at udstyre en sådan regering med en sådan bemyndigelse? Og får man i virkeligheden noget for den her kæmpestore indrømmelse, som er et tilbageskridt?

Vi har fra SF's side tilbudt regeringen at gennemføre en reel garanti, uden at forældrebetalingen steg. Vi gik slet ikke så langt som de opstemte toner dengang fra maj 1991 om at gå helt ned på 25 pct., for det ville formentlig have af født en anklage om overbud – det vil jeg tro – og det ville være at gå ganske langt. Så langt gik vi slet ikke; vi gik bare så langt, at vi ville fastholde. Derfor betegner det her et kolossalt børnepolitisk tilbageskridt, som SF i sagens natur ikke kan støtte.

Vi har kun et enkelt hængeparti; det er Venstre. Jeg ville alligevel godt have svar på et meget enkelt spørgsmål fra Venstre. Kan Venstre virkelig efter dette her støtte lovforslaget og fastholde tesen om, at man ikke går ind for øget brugerbetaling, hvis der ikke sker skattesænkninger? Jeg kan ikke forstå, at et oplyst folketingsmedlem ikke er i stand til at besvare så enkelt et spørgsmål.

Inge Refshauge (DF):

Lovforslaget her vil give kommunerne med en såkaldt pasningsgaranti ret til opkræve en større forældrebetaling i pasningsordningerne. Det lyder jo sådan set rimeligt nok. Kommunerne opretholder deres garanti på en plads i et pasningstilbud, så forældre, der har brug for en plads, kan få den. Det er vigtigt, og alle ved jo,